

Tomuto pom.

Za dosud nezpracované a opomíjené téma považuji konstruktivní komparaci české a slovenské úpravy etických kodexů, a tedy ho pokládám i za nejplodnější část rigorózní práce. Tomuto tématu jsem věnoval zvláštní pozornost také proto, že česká a slovenská právní kultura má společnou historii a ke Slovensku nás váže pevnější pouto než k jakémukoliv jinému státu. V této souvislosti bych rád upozornil na skutečnost, že slovenská advokacie oplývá řadou skutečných odborníků na advokátní etiku (viz. kupříkladu monografie J. Havláta či A. Krskové), kdežto u nás je jediným odborníkem a nikoliv jen glosátorem K. Čermák, z jehož pera vzešel i důmyslný komentář k českým Pravidlům profesionální etiky a pravidlům soutěže advokátů.

Jádrem a nejrozsáhlejší částí mé práce je bezpochyby rozbor českých Pravidel. Z pochopitelných důvodů jsem nemohl všechny ostatní kodexy komentovat s takovou podrobností jako ten český. Mravenčí prací bylo sebrání, roztrídění a použití desítek právních vět z kárných rozhodnutí, která se vztahují k jednotlivým ustanovením Pravidel.

Snažil jsem se vyhnout obsáhlejšími definicím a popisům pojmů „advokacie“ a „advokát“, neboť k těmto již bylo napsáno mnohé a v mé práci bych tak jen zaplevelil titulní téma příbuzným tématem. Samotné pojmy „etika“ a „morálka“ jsem z toho samého důvodu popsal jen informativně.

Advokátní etiku je třeba připomínat a mluvit o ní, je třeba přimět advokáty, aby jí respektovali a chovali se podle toho. Hnacím motorem by však neměl být strach z kárného postihu, ale vnitřní přesvědčení.

Při dlouhodobém soustředění na tyto oblasti jsem se nemohl nevyhnout úvahám nad idealismem a materialismem. Celá řada advokátů (a nejen advokátů) si jistě myslí, že etika je jen planou chimérou snílků, která je akorát zdržuje od vydělávání peněz, ačkoliv paradoxně význam slova „honorář“ znamená „čestná odměna“; pro takové advokáty zůstane advokacie jen kancelářskou dřinou a vidině peněz padne za oběť kouzlu poslání a rozletu svobodného povolání.